

Léka Géza

U. J. intelme

Ne verset írj, barátom – költeményt!
Hisz verset ír ma minden jóskapista.
Tán még az Isten is, a fővezér,
s a nyájba illő összes kékharisnya.

De birka itt az is, ki közlegény,
bár meglehet, tán éppen ő az Isten...
Ne verset írj, barátom – költeményt!
A vers kevés, hogy felröpítsen innen.

Ha bármi visszatart, ne indokold,
becsüld a csöndet is, miként a bort.
Az életedre esküdj, ne a dalra.

Mert ott, ahol a hit hasítja át
a káprázatok kényszerzubbonyát –
hiába bong a húsvét nagyharangja.

Elég a hangod

Nekem már elég a hangod is,
ha fölhívsz,
s elárasztja múltamat
a Sajó,
a Tarna.
Árvizes szavak
csapnak át a Bükkön:
Hahó, Rehó!
Hol delez a banda?

Nekem már elég a hangod is,
ha fölhívsz,
s kamasz-magot szökeltet
a nagylány,
a gyönyör.
Kazlai között
arany szőttes az út,
egyik végén Heves,
a másikon Gömör.

Nekem már elég a hangod is,
ha fölhívsz,
s harangokat hőköltet
a bordal,
a nóta.
Palócföldem
díszpolgára lettél,
te pogány szent, te:
Utassy Dzsó Jóska.